

– Eulàlia Torras de Beà –

**Psiquiatra i
Psicoanalista. FETB¹**

Salutació

Una salutació cordial en nom d'*eipea*, la nova revista digital dedicada als problemes del món TEA. Moltes gràcies als editors per oferir-me l'oportunitat de donar-vos la benvinguda a aquesta experiència i presentar-vos la revista.

Crec que el contingut d'aquest primer número, per si mateix, dóna una clara idea de les característiques i els objectius d'aquesta publicació que posa èmfasi en l'escolta i el pensament per a aprofundir en la reflexió i la comprensió dels autismes. Cada un en la seva funció, tothom que hi té alguna relació pot aportar i aprendre'n coses.

Aquest espai està obert a tothom, però adreçat en especial als familiars de les persones afectades i als professionals i cuidadors que en tenen cura des de la clínica, l'ensenyament i el treball social.

Veiem que s'aprèn a ajudar al nen tot ajudant-lo, compartint amb les altres persones que també l'ajuden. Aquesta publicació, doncs, és una contribució a compartir, a aprendre, a oferir el que cadascú va aprenent.

Tractaré de descriure la imatge global que em suggereix el conjunt d'articles que componen aquest primer número. Situaré en el centre de la imatge un nen amb problemes en la franja TEA escolaritzat a l'escola ordinària. A una anella al voltant situo els responsables d'atendre aquest nen des de tots els angles, coordinats pels professionals clínics i pedagògics. Es veuen també tots els preparatius per tal de crear el grup de professionals que s'ocuparan personalment del nen i de les diferents àrees del seu aprenentatge i progrés en general. El grup es va creant en la mida en que es veuen les necessitats i es van integrant les persones apropiades: psicòleg, mestra, tutora, logopeda, etc. fins a un grup que pot integrar un número fix de persones i d'altres que hi participen solament en determinades situacions.

A mesura que es reuneixen, col·laboren, es comuniquen, es coneixen, es

van creant els vincles que fan més fàcils els intercanvis, la comprensió i la feina. Aquestes reunions han de tenir suficient continuïtat com per aportar resultats, com per tenir validesa. Tot això, en el meu cap, equival al que va també passant, lentament però molt vàlidament, en el cap del nen: crear vincles, articular experiència, comunicació, comprensió, significats i més coses.

Evidentment aquesta imatge és molt simplificada. Per acostar-la a la realitat, hem de col·locar a un lloc o altre de la imatge els companys de classe, els pares dels companys, els altres professionals de l'escola, altres adults que també hi treballen; cuidadors i cuidadores.

Al voltant d'aquest important procés es preparen també altres processos i altres progressos que s'aniran també integrant: es creen eines per avaluar les dificultats i capacitats del nen (tests) i que utilitzaran també altres nens que necessiten atencions del mateix tipus; s'estudia el joc com a peça que cada nen utilitzarà a la seva manera; s'escolta als pares i als germans, com a fonts de molt coneixement del nen i del seu entorn, que a la vegada reverteix sobre el context i els seus components. Finalment es crea el marc teòric que envolta i conté la imatge.

Aquesta imatge que em suggereix el contingut d'aquest primer número ve a representar la construcció progressiva de l'equip que atindrà al nen que he col·locat al centre i, per aquesta via, representa també la construcció de l'equip per a cada nen que necessita ser atès, sempre que el podem atendre adequadament.

Crec que tot aquest conjunt que compona el primer número dóna idea també del que seran els números següents i per tant la revista: un espai obert on s'escolta la veu dels professionals de la psicologia i l'ensenyament, però també es valora la veu de tots aquells que poden aportar coneixement des de tots els angles de la vida del nen. Un espai on es comparteix i cada un aprèn dels altres en benefici de tots. Una eina a aprofitar i gaudir. ●

¹ Fundació Eulàlia Torras de Beà.